

HỒI THỨ MỘT TRĂM TÁM MƯƠI BA

GIẾT TỬ ĐỒ LẠI GẶP QUAN BÌNH

Vi Tiểu Bảo nghe tiếng reo hò trong lòng cao hứng không bút nào tả xiết, hối hả chạy về phía phát ra thanh âm. Gã ngó thấy tại đằng xa có mấy trăm quân sĩ Kiều Kỳ doanh đang bao vây thửa ruộng lúa mạch bên cạnh đường cái.

Hôm qua trời mưa lớn nên cả cánh ruộng này bùn lầy nhơ nhớp.

Bọn Vi Tiểu Bảo tung ngựa lại gần tới nơi thì toán binh sĩ đã áp giải mấy người đầy bưng lấm bê bết đi tới.

Người đi đầu trong đám bị bắt chính là Ngô ứng Hùng. Có điều bữa nay hắn ăn mặc như kẻ dân quê, chứ không phải là một nhân vật kim mã ngọc đường.

Vi Tiểu Bảo tiến lại vấn an, vừa cười vừa nói :

- Thưa Phò mã gia ! Phò mã gia đóng tuồng đấy ư ? Đức Hoàng thượng đột nhiên thấy trong lòng nóng nẩy, phái tiểu tướng đi kiểm phò mã gia về Triều biểu diễn để ngài thưởng thức. Vai trò này Phò mã gia đóng khá đấy ! Ha ha ! Phải chăng đây là màn " Kim ngọc nô bổng đả Bạc tình lang " trong vở Mạc Kê Công ?

Lúc này Ngô ứng Hùng đã khiếp sợ, ba hồn bảy vía bay lên mây hết, đành để Vi Tiểu Bảo chế diễu thế nào cũng mặc, người hắn run bần bật, miệng không dám nói nửa lời.

Vi Tiểu Bảo sung sướng như mở cờ trong bụng, liền hạ lệnh tức tốc giải Ngô ứng Hùng trở về Bắc Kinh.

Đoàn quan quân trở về tới Hoàng cung vào lúc xế chiều ngày hôm sau.

Vua Khang Hy đã được Ngự tiền thị vệ phi báo tin trước. Ngài truyền cho Vi Tiểu Bảo lập tức vào bệ kiến.

Vi Tiểu Bảo mặt mũi lem luốc, cố ý để vậy không lau chùi, tiến vào Hoàng cung.

Nhà vua thấy gã ra chiều dốc dạ trung quân, lo việc quốc gia cực kỳ tận tụy, lập nên công trạng lớn lao, bất giác mặt rồng hơn hớn, liền vỗ vai gã cười hỏi :

- Con mẹ nó ! Tiểu Quế tử ! Người có bản lĩnh gì mà bắt được Ngô ứng Hùng giải về ?

Bây giờ Vi Tiểu Bảo không cần giấu diếm gì nữa liền đem việc ngấm ngấm đánh thuốc độc bầy ngựa ở Vân Nam thuật lại cho nhà Vua nghe rồi cười nói :

- Bản tâm nô tài chỉ muốn thắng một vạn lạng bạc của Ngô ứng Hùng để hăn hết đường khoe khoang khoác lác. Dè đâu đức Hoàng Thượng hồng phúc tày trời, nô tài định làm nhộn một phen mà lại khiến cho Ngô Tam Quế phải nhục nhệ khí. Cứ một vụ này mà suy cũng biết lão tiểu tử đó có dấy binh tạo phản là tự rước lấy bại nhục chua cay.

Nhà vua cao hứng nổi lên tràng cười ha hả. Ngài cũng cảm thấy vụ này trong cõi u minh quả có lòng trời, phúc đức nhà mình hiển nhiên không nhỏ. Ngài liền cười nói :

- Thiên tử có phúc thì người cũng có phận. Người hãy lui về nghỉ ngơi.

Vi Tiểu Bảo tâu :

- Nô tài đã giao tên tiểu tử Ngô ứng Hùng cho bọn Ngự tiền thị vệ canh giữ để chờ Thánh thượng phát lạc.

Nhà Vua trầm ngâm một chút rồi phán :

- Vụ này chúng ta hãy tạm thời thần nhiên như không, tha Ngô ứng Hùng trở về phủ Phò mã, để coi Ngô Tam Quế có động tĩnh gì ? Hay hơn hết là hăn biết tin con trốn chạy bị bắt trở lại mà được ta buông tha không giết có khi hăn hết dạ cảm ơn, không làm phản nữa là yên chuyện.

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Dạ, dạ ! Thánh thượng khoan hồng đại độ Điều sông dũ thang (Nghieu Thuấn Võ Thang).

Nhà vua lại dặn :

- Người phải một đội Kiêu Kỵ doanh đến canh gác cổng trước ngõ sau phủ Phò mã, hễ thấy ai ra vào phải tra xét thật kỹ. Nếu có người đưa lừa ngựa đến thì bất luận của ai cũng thu hết lấy.

Nhà Vua dặn tới đâu, gã vâng dạ tới đó.

Vua Khang Hy lại nói :

- Người về kê khai những người có công trong vụ này và làm bản tâu để tâu thẳng thưởng. Cả tên mã phu hạ độc bầy ngựa cũng được chức quan nhỏ, ha ha !

Vì Tiểu Bảo quỳ xuống tạ ơn. Gã lại đưa tên bốn tướng là Triệu Lương Đống, Trương Dũng, Vương Tiến Bảo và Tôn Tư Khắc ra và nói :

- Bọn Trương Dũng ba người làm tướng lĩnh ở Vân Nam cũng hiểu đại nghĩa, tận trung với Hoàng Thượng, hết sức bắt Ngô ứng Hùng, đủ chứng minh dù Ngô Tam Quế có tạo phản, bọn tướng tá bộ hạ của hắn cũng tới tấp đến xin đầu hàng.

Nhà Vua cười đáp :

- Trương Dũng nguyên là mệnh quan của Triều đình, chứ không phải bộ thuộc của Ngô Tam Quế. ít lâu nay ở Vân Nam có động tĩnh gì, y đều mật báo về triều. Còn ba tên phó tướng kia là bộ thuộc của Trương Dũng. Chúng cũng hết dạ trung thành với Triều đình.

Vì Tiểu Bảo tâu :

- Hoàng thượng thần cơ diệu toán, đầu đuôi đều bố trí nghiêm cẩn. Cái đó trong tuồng kêu bằng ... kêu bằng gì gì chỉ trung, cái gì ... thiên lý chi ngoại.

Nhà Vua cười đáp :

- Câu này khó lắm, ta không dạy người nữa.

Vì Tiểu Bảo ra khỏi cung rồi, thân hành đưa Ngô ứng Hùng về phủ Phò mã Gia nói :

- Phò mã gia ! Tại hạ hết sức bênh vực Phò mã gia ở trước mặt Hoàng thượng, trình bày rất nhiều điều hay của Phò mã gia mới giữ cho cái đầu Phò mã được nguyên vẹn. Lần sau Phò mã gia còn trốn đi thì nhất định nó phải lìa khỏi cổ.

Ngô ứng Hùng ngoài miệng không ngớt ngỏ lời cảm tạ mà trong lòng ngấm ngấm thóa mạ ông tổ mười tám đời Vua tôi Vi Tiểu Bảo. Còn vụ mấy chục con ngựa tốt ở Vân Nam đưa tới tại sao lại tự nhiên ngã lăn ra chết ở dọc đường thì thủy chung hẳn không tài nào hiểu được.

Mấy hôm sau Triều đình xuống chỉ ban khen bọn Vi Tiểu Bảo, Trương Dũng và thăng cho mỗi người lên một cấp. Trong thượng dụ chỉ nói một cách hàm hồ vì lý do phục vụ đặc lực.

Nguyên nhà vua không muốn khoa trương vụ này cho thành lớn chuyện vì e rằng nếu làm như vậy sẽ khích nộ Ngô Tam Quế để hẳn biến loạn.

Vụ Ngô ứng Hùng trốn đi khiến cho Vua Khang Hy hiểu rõ Ngô Tam Quế sắp tạo phản đến nơi. Việc bắt được Ngô ứng Hùng trở lại có chăng chỉ làm cho Ngô Tam Quế sinh lòng úy kỵ mà trì hoãn cuộc tạo phản lại phần nào chăng ?

Bấy lâu nay, nhà Vua ngấm ngấm điều binh khiển tướng, chế tạo súng ống, mua thêm lừa ngựa. Nhà Vua mãi lo việc nước bận rộn suốt ngày, tiền bạc trong kho lại không đủ chi dụng.

Nếu Tam Phiên đều nổi loạn, thêm vào các xứ Mông Cổ, Tây Tạng, Đài Loan đồng thời dấy binh, Triều đình phải chia quân đi đối phó với sáu nơi thì khoản quân phí lên đến mức độ khôn lường. Việc giữ vững cán cân chi phí không phải chuyện dễ dàng. Chỉ còn cách trì hoãn cuộc nổi loạn lại ngày nào chuẩn bị thêm ngày ấy. Đồng thời, cơ may chiến thắng cũng tăng thêm một phần.

Nhà Vua lại nghĩ tới có Vi Tiểu Bảo đã công phá đảo Thần Long, lung lạc nước La Sát, mới bắt được hai phe đại địch.

Nhà Vua biết gã bất học vô thuật, nhưng gã là người có phúc tướng, liền hạ dụ phái gã đến Dương Châu dựng Trung liệt từ, ngài lại ngấm ngấm dặn khi nam du phải đi quanh đường Hà Nam, tiêu diệt bọn giặc Tư Đồ Bá Lôi trên núi Vương Ốc để trừ mối lo tâm phúc ở ngay sát nách.

Vi Tiểu Bảo liền tâu xin cho bọn Trương Dũng bốn tướng được đi theo dưới cờ.

Vua Khang Hy chuẩn tấu.

Hôm ấy, Vi Tiểu Bảo thống lãnh bọn Trương Dũng sắp sửa lên đường thì đột nhiên Thi Lang, Hoàng Phủ, cùng bọn Từ Thiên Xuyên, Phong Tế Trung ở Thiên Địa Hội về tới nơi xin vào ra mắt.

Quần hùng trùng hội kể sao xiết nỗi vui mừng !

Nguyên sau khi Vi Tiểu Bảo trúng phải " Mỹ nhân kế " của Hồng giáo chủ bị bắt, chẳng phải bọn Thi Lang không dám trở về, hàng ngày họ ngồi trên chiến thuyền đi dò la tông tích gã trên các hải đảo.

Còn bọn Từ Thiên Xuyên chia nhau đi tìm kiếm vùng duyên hải cũng như trên lục địa ba tỉnh Liêu Đông, Trục Lệ, Sơn Đông. Sau chúng tiếp được tin của Vi Tiểu Bảo từ trong triều đưa ra mới trở về kinh tương hội.

Dĩ nhiên Vi Tiểu Bảo dẫu nhem vụ mình bị bắt một cách xấu xa gã bịa chuyện nói quanh để che lấp sự mất tích của gã.

Bọn Thi Lang trong lòng không tin nhưng cũng chẳng dám hỏi vặn.

Vi Tiểu Bảo lại tâu lên Hoàng đế bọn Thi Lang có công trong cuộc đánh phá đảo Thần Long, mọi người đều được thăng thưởng.

Bọn Từ Thiên Xuyên ở Thiên Địa Hội dĩ nhiên không nhận tước lộc của Thanh Triều, nên gã không nhắc tới.

Quần hào ở lại Bắc Kinh yến tiệc một ngày, hôm sau mới thượng lộ.

Một hôm đoàn người đi tới chân núi Vương Ốc, Vi Tiểu Bảo liền nói lên cho anh em Thiên Địa Hội biết việc chuẩn bị tiểu trừ bọn Tư Đồ Bá Lôi ở trên núi này.

Từ Thiên Xuyên giật mình kinh hãi nói :

- Vi hương chủ ! Việc này không thể làm được. Tư Đồ Bá Lôi quyết chí khôi phục nhà Đại Minh lại là một bậc đại anh hùng, đại hảo hán. Nếu chúng ta quét sạch núi Vương Ốc tức là giúp sức cho bọn Thất Sát.

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Té ra là thế. Tiểu đệ cũng nhận thấy Tư Đồ lão nhi quả nhiên có khí phách anh hùng, nhưng tiểu đệ lại phụng chỉ phải tiểu trừ núi Vương Ốc. Vụ này thật khó quá biết làm thế nào ?

Huyền Trinh đạo nhân nói :

- Vi Hương chủ còn ở Triều đình thì mỗi ngày một lên quan to, có điều không ổn. Theo ý bản đạo thì chi bằng chúng ta hiệp lực với Tư Đồ Bá Lôi tạo phản quách đi là hơn.

Từ Thiên Xuyên lắc đầu đáp :

- Bước đường đầu tiên của chúng ta là mượn tay bọn Thát Đát để đối phó với tên đại Hán gian Ngô Tam Quế. Nếu bây giờ Vi hương chủ tạo phản ngay, không khéo Hoàng đế Thát Đát lại liên thủ với Ngô Tam Quế là mối nguy cho mình.

Vi Tiểu Bảo bản tâm không muốn phản nghịch vua Khang Hy, liền nói theo:

- Phải lắm ! Phải lắm ! Chúng ta cần diệt trừ Ngô Tam Quế đã rồi sẽ tính. Đây là một việc lớn vào bậc nhất. Còn Tư Đồ Bá Lôi và mấy trăm người tụ tập trên núi Vương Ốc chẳng qua là một chuyện nhỏ. Ta không nên vì chuyện nhỏ mà làm hư việc lớn.

Từ Thiên Xuyên lại nói :

- Điều cần nhất hiện thời là cần phải trả lời Hoàng đế Thát Đát cách nào cho ổn ? Hơn nữa, Hoàng Đế Thát Đát có ý dựng đền Trung Liệt tại Dương Châu, chúng ta không thể phớt bỏ việc này.

Ở Khả Pháp một lòng son sắt, vì nước bỏ mình. Những bậc anh hùng trong thiên hạ đều kính phục vô cùng. Quần hào trong Thiên Địa Hội nghe Từ Thiên Xuyên nói vậy đều gật đầu khen phải.

Còn việc phúc trình Hoàng đế để lấp liếm vụ này thì ai nấy đều chịu thua bản lãnh của Vi Tiểu Bảo, nên chỉ giương mắt lên nhìn gã để nghe theo.

Vi Tiểu Bảo cười nói ;

- Đã không nên dẹp núi Vương Ốc thì chúng ta báo tin trước cho Tư Đồ lão huynh để y lánh đi là xong.

Quần hào trăm ngăm một lúc đều nhận thấy kế này dùng được.

Vi Tiểu Bảo nhớ tới cuộc gieo thò lò đánh bạc bằng mạng người ngày trước có một vị tiểu cô nương ở phái Vương ốc, gương mặt trái xoan, cặp mắt đen và lớn, đáng điệu rất khả ái... Gã liền tự nhủ :

- Ta chẳng có giao kết gì với Tư Đồ Bá Lôi, vậy mối ân tình này để tặng cho cô kia hay hơn.

Gã còn đang ngẫm nghĩ thì Trương Dũng và Triệu Lương Đồng đều phái người đến báo cáo là đã chia quân bao vây bốn mặt núi Vương ốc. Bao nhiêu ngõ đường thông lộ đều bít kín hết rồi.

Nguyên khi Vi Tiểu Bảo vào đến địa giới tỉnh Hồ Nam đã ngấm ngấm cho bọn Trương Dũng, Triệu Lương Đồng hay có thượng dụ trừ diệt bọn phỉ đồ trên núi Vương ốc.

Bốn tướng lẳng lẳng chia binh mã đi vòng quanh bốn mặt đông, tây, nam, bắc chân núi.

Hôm ấy đột nhiên tướng lệnh truyền ra, quan quân liền chiếm đóng những nơi hiểm yếu và mấu chốt giao thông bốn mặt dưới chân núi để đợi lệnh tấn công.

Chuyến vừa rồi bốn tướng theo Vi Tiểu Bảo đuổi bắt Ngô ứng Hùng chẳng khó nhọc gì mà đều được thắng quan, trong lòng rất lấy làm cảm kích, nên chuyến này họ ra sức lập công.

Các tướng đều nghĩ bụng :

- Hơn một vạn binh mã vây đánh bọn thổ phỉ có mấy trăm tên thì thắng cũng chẳng lấy gì làm vinh. Phải làm cách nào bắt sống hết bọn chúng, không để một tên nào lọt lưới trốn thoát mới gọi là có chút công lao nhỏ mọn.

Họ nghĩ vậy rồi sai quân đào hầm hố, chăng dây ngang chân ngựa cùng bố trí cung tiễn thủ, câu liêm thương khắp cả bốn mặt tám phương chuẩn bị lên núi bắt giặc.

Vi Tiểu Bảo tự nhủ :

- Bây giờ mà tấn công lên núi thì dĩ nhiên bắt sống bọn Tư Đồ Lôi rất dễ dàng nhưng chẳng được công trạng gì lớn lao. Huống chi anh em Thiên Địa Hội lại

không tán thành vụ này. Những anh hùng hảo hán trên chốn giang hồ phải lấy nghĩa khí làm trọng, không nên đắc tội với bằng hữu.

Gã đang nghĩ cách để buông tha bọn Từ Đồ Bá Lôi, chợt nghe ở mặt đông trống thúc vang trời, quân reo dậy đất.

Tiếp theo, thám tử lại báo có người từ trên núi đánh xuống.

Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ :

- Trước mặt ba quân, ta chẳng thể hạ lệnh tha giặc. Bây giờ tạm thời đành bắt sống chúng rồi sẽ nghĩ cách buông tha.

Gã liền hạ lệnh :

- Phải bắt sống hết bọn phỉ đồ, không được sát thương một tên nào.

Bọn Thân binh trở gót bước đi loan truyền, Vi Tiểu Bảo lại dặn thêm một câu :

- Nhất là bọn đàn bà con gái càng nên thận trọng, đừng dẫm thương họ.

Gã liếc mắt nhìn bọn Từ Thiên Xuyên, Tiền Lão Bản bất giác đỏ mặt lên, miệng lẩm bẩm :

- Các người cứ yên lòng. Lần này ta quyết chẳng chịu trúng " Mỹ Nhân kế" rồi bị bắt như ở đảo Thần Long đâu mà ngại.

Gã liền dẫn quân hùng trong Thiên Địa Hội đi về phía đông để quan sát cuộc chiến đấu.

Bỗng thấy hơn trăm người đang từ trên lưng chừng sườn núi ào ào chạy xuống. Người nào cũng thân thủ rất mau lẹ.

Quan binh được lệnh của chủ soái truyền xuống không dám giương cung bắn tên, đành kéo từng lũ hăm hở xông tới ngăn cản.

Lại nghe tiếng quát tháo vang lên không ngớt. Những người ở trên núi chạy tới đều rút xuống hố, liền bị bọn quân cầm câu liềm thương móc lên bắt lấy.

Vi Tiểu Bảo giương to cặp mắt chú ý nhìn xem cô gái kia có ở trong đám người này không ? Nhưng gã đứng cách xa quá không tài nào thấy rõ được.

Vì Tiểu Bảo lại ngửng đầu nhìn lên bỗng thấy một người vọt mình đi như bay, từ ngọn cây này chuyển qua ngọn cây khác. Khi hắn nhảy xuống, bọn quan binh xông lại ngăn cản. Người này sức mạnh phi thường không ai cản nổi.

Huyền Trinh đạo nhân bất giác bật tiếng khen ngợi :

- Hảo thân thủ !

Người này tiếp tục chạy tới mỗi lúc một gần, chỉ còn vài chục trượng nữa là đến chân núi.

Tiền Lão Bản nói :

- Người này bản lĩnh cao cường. Phải chăng là Tư Đồ Bá Lôi ?

Từ Thiên Xuyên đáp :

- Ngoài Tư Đồ lão anh hùng tưởng không còn ai ...

Lão chưa dứt lời, đột nhiên Vì Tiểu Bảo la lên :

- Bắt lấy hắn ! ... Người này chính là vệ sĩ của Ngô Tam Quế.

Vì Tiểu Bảo vừa nói hết câu thì người đó đã lướt tới hơn mười trượng nữa.

Vì Tiểu Bảo lại hô :

- Bắt lấy ! Bắt lấy ! Đừng để nó chạy thoát.

Quần hùng nghe gã hô liên xong cả vào bao vây người kia.

Người kia múa tít cương đao, cứ mỗi nhát đao vung lên là một tên quân bị chém ngã lăn ra.

Vương Tiến Bảo chống trường thương nhảy tới. Hắn nhìn rõ diện mạo người kia rồi quát hỏi :

- Ba Lãng Tinh ! Người đến đây làm chi ?

Người đó chính là Ba Lãng Tinh theo hầu kẻ cận Ngô Tam Quế.

Ba Lãng Tinh lớn tiếng đáp :

- Ta vâng tướng lệnh của Bình Tây Vương đến đây giết tên phản tặc Tư Đồ Bá Lôi để trừ hại cho Triều đình. Sao các vị lại cản trở ta ?

Bọn Từ Thiên Xuyên nghe nói đều giật mình kinh hãi, chú ý nhìn kỹ thấy hắc đeo ở sau lưng một cái đầu lâu máu thịt bầy nhầy, chẳng hiểu có phải Tư Đồ Bá Lôi hay không ?

Quần hùng xông cả vào. Vương Tiến Bảo hô lớn :

- Vì đô thống ở đây. Người hãy buông khí giới lại tham kiến Đô thống để chờ ngài phát lạc.

Ba Lãng Tinh đáp :

- Hay lắm !

Hắn bỏ cương đao xuống đất, chạy lẹ tới lớn tiếng hô :

- Xin tham kiến Đô thống đại nhân !

Vi Tiểu Bảo hỏi :

- Người đến đây ...

Gã chưa dứt lời, Ba Lãng Tinh đột nhiên nhảy vọt lên, đưa mười đầu ngón tay khoằm khoằm như móc câu chụp vào mặt và xuống trước ngực Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo sợ quá la hoảng :

- Ối mẹ ơi là mẹ !

Rối xoay mình chạy trốn.

Nhưng Ba Lãng Tinh võ công rất cao cường, thân thủ cực kỳ mau lẹ. Bỗng nghe đánh " roac " một tiếng. Tay trái hắn móc vào vạt áo sau lưng Vi Tiểu Bảo kéo rách toạc một mảnh. Tay mặt hắn toan tiếp tục chụp xuống đầu gã thì đột nhiên ở mé hữu có người vung chân đá lại. Phát đá vừa mau vừa mạnh nhằm yếu huyệt trên lưng hắn. Ba Lãng Tinh không dám rượt theo Vi Tiểu Bảo nữa. Hắn nghiêng mình né tránh. Dịch nhân lại vung quyền đánh tới trước mặt.

Ba Lãng Tinh đưa tay trái lên gạt. Thế quyền của địch nhân nhanh như gió. Quyền đâm, chưởng chém, tấn công tới tấp bằng những chiêu số rất tinh kỳ, khiến cho Ba Lãng Tinh phải luôn luôn chiết giải. Hắn nhìn thấy địch nhân là một tên quan quân nhỏ tuổi, mặt mũi thanh tú, không ngờ võ công lại cao thâm đến thế !

Nguyên người này chính là Song Nhi vẫn theo luôn bên mình Vi Tiểu Bảo để ngấm ngấm hộ vệ cho gã.

Ba Lãng Tinh đỡ gạt được mấy chiêu của Song Nhi thì bọn Phong Tế Trung, Từ Thiên Xuyên, Tiền Lão Bản ba người đồng thời xuất thủ.

Ba Lãng Tinh tuy võ công cao cường hơn Song Nhi một chút, nhưng thêm vào ba tay cao thủ trong Thiên Địa Hội thì hẳn còn chống làm sao nổi ?

Ba Lãng Tinh vừa đối chiêu với Phong Tế Trung một chiêu, cả hai người cùng lảo đảo một chút.

Đột nhiên Ba Lãng Tinh thấy sau lưng bị riết chặt. Từ Thiên Xuyên đã ôm được hắn.

Song Nhi phóng chỉ điểm vào trước mặt Ba Lãng Tinh, hắn rên lên một tiếng.

Phong Tế Trung quét ngang chân trái, Ba Lãng Tinh không đứng vững được, ngã lảo đảo xuống đất.

Bọn Tiền Lão Bản, Từ Thiên Xuyên, Phong Tế Trung giữ chặt hắn cho bọn thân binh dùng dây cột lại đẩy đến trước mặt Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo chỉ cười hì hì, ngó gã gật đầu chứ không nói gì.

Ba Lãng Tinh lớn tiếng :

- Chỉ trong ngày hôm nay, đại binh của Bình Tây Vương sẽ tới đây. Khi đó bọn người đều phải chết hết không có đất mà chôn. Nếu các người hiểu thời vụ thì đầu hàng cho lệ đi là hơn.

Vi Tiểu Bảo cười hỏi :

- Bình Tây Vương dấy binh rồi ư ? Vậy mà ta chẳng biết gì. Lão nhân gia vẫn bình yên chứ ?

Ba Lãng Tinh thấy thái độ gã hiền hoà, không hiểu có dụng ý gì, liền hỏi lại:

- Khâm Đại đại nhân ! Đại nhân là người thông minh sao lại làm tôi mọi cho bọn Thát Đát ? Tưởng đại nhân nên sớm qui thuận Bình Tây Vương là phải.

Từ Thiên Xuyên đá đít Ba Lãng Tinh một cái, lớn tiếng quát :

- Ngô Tam Quế là tên đại hán gian man trá đê tiện. Mi làm tôi mọi cho hắn càng đê tiện hơn.

Ba Lãng Tinh cả giận, quay lại nhổ nước miếng vào mặt Từ Thiên Xuyên.

Từ Thiên Xuyên nghiêng mình né tránh, bãi nước miếng trúng vào má một tên thân binh.

Vi Tiểu Bảo vẫn tươi cười nói :

- Ba lão huynh ! Tưởng chúng ta nên dùng lời tử tế nói chuyện với nhau là hơn, hà tất phải nôn nóng ? Lão huynh muốn ta qui thuận Bình Tây Vương cũng cứ thương lượng một cách ôn tồn. Lão huynh lên núi Vương ốc có việc gì ?

Ba Lãng Tinh đáp :

- Tại hạ có nói rõ cho Khâm Sai đại nhân hay cũng chẳng ngại gì. Tư Đồ Bá Lôi đã bị tại hạ giết chết rồi.

Hắn vừa nói vừa quay lại ngó cái thủ cấp đeo ở sau lưng.

Vi Tiểu Bảo hỏi :

- Tư Đồ Bá Lôi là một tên phản tặc làm điều đại nghịch , lão huynh giết đi là phải. Nhưng sao Bình Tây Vương lại muốn giết y ?

Ba Lãng Tinh đáp :

- Khâm Sai đại nhân cứ đến ra mắt Bình Tây Vương rồi lão nhân gia sẽ nói cho Khâm Sai hay.

Từ Thiên Xuyên tức quá muốn vung quyền đánh luôn, nhưng Vi Tiểu Bảo đưa mắt ra hiệu ngăn lại. Gã lại sai thân binh đẩy Ba Lãng Tinh vào trong doanh trướng để tiếp tục cuộc thẩm vấn.

Ngờ đâu Ba Lãng Tinh rất đỗi quật cường. Hắn dốc dạ trung thành với Ngô Tam Quế, chỉ khuyên Vi Tiểu Bảo đầu hàng, còn ngoài ra chẳng chịu thổ lộ một câu nào.

Khi xục tìm trong mình Ba Lãng Tinh, liền lấy được một bản văn thư này thì Ba Lãng Tinh chỉ trợn mắt lên nhìn gã chứ không trả lời.

Vì Tiểu Bảo xem chừng không tra hỏi thêm được gì nữa liền truyền thân binh đem hắn ra ngoài để thẩm vấn những người bị bắt. Có người không chịu nổi những đòn đánh khảo đã đành phải xưng ra.

Nguyên hôm nay bộ thuộc của Ngô Tam Quế dấy binh tạo phản, liền phải tên thị vệ thân tín là Ba Lãng Tinh đem một tiểu đội thủ hạ đến gặp bộ thuộc cũ là Tư Đồ Bá Lôi, giục lão hưởng ứng.

Lúc Ba Lãng Tinh ra đi, Ngô Tam Quế đã dặn hắn nếu Tư Đồ Bá Lôi vâng lệnh chẳng nói làm chi, bằng lão phản kháng thì hạ sát đi để khỏi tiết lộ cơ mưu.

Tư Đồ Bá Lôi ban đầu nghe nói dấy binh phản Thanh trong lòng rất lấy làm hoan hỷ. Lập tức lão ưng thuận theo việc nghĩa cử.

Nhưng sau lão hỏi kỹ lại mới biết là Ngô Tam Quế nổi lên đánh nhà Thanh để rồi hắn làm Hoàng Đế.

Chí nguyện của Tư Đồ Bá Lôi là phục hưng nhà Đại Minh, lão thấy Ngô Tam Quế không đồng chí hướng lại phong hiệu Khai quốc tướng quân cho lão thì mưu đồ của họ Ngô lại càng rõ rệt.

Tư Đồ Bá Lôi không chịu tiếp chiếu giả, bảo Ba Lãng Tinh về bẩm lại Ngô Tam Quế : Nếu là việc ủng hộ dòng dõi Minh đế thì lão quyết làm tiên phuông, dù muôn thác cũng không lùi bước.

Lão còn nói thêm : Ngô Tam Quế ngày trước đã sát hại Quế Vương, những chí sĩ trong thiên hạ giữ lòng trung ái với nhà Minh vẫn còn ôm mối hận trong lòng, nay hắn lại muốn làm Hoàng đế thì quyết chẳng ai chịu qui phục.

*** vietkiem.com ***